

[Lorentzen.]

afgørelsen f. eks. i borgerlige sager trækker længe ud.

Udvalget har ret indgående drøftet, om det foreliggende lovforslag, der jo drejer sig om en fornyelse af en lignende lov, løser problemet. Løvrigt er det vel ikke et problem, der kun har adresse til Højesteret, det har vel også adresse til andre kollegiale retter.

At der efter besættelsestidens ophør måtte komme et ekstraordinært antal sager, var vi jo alle forberedt på, og det er vel også muligt, at dønningerne fra den tid endnu ikke har lagt sig helt. Man kan vel heller ikke helt afvise den tanke, at problemet kan løses ved gennemførelse af dette lovforslag. Dog vil jeg straks sige, at der i udvalget ikke er overdreven tiltro til, at rigsdagen kommer udenom på et eller andet tidspunkt at træffe andre foranstaltninger. Jeg vil tro, at en af de veje, man kommer til at gå, er at udvide underretternes kompetence og indskrænke adgangen til appel i ganske små politisager, ligesom der vel kan påpeges andet, som kan medvirke til opgavens tilfredsstillende løsning over et længere tidsrum. Men udvalget tør som sagt ikke afvise, at gennemførelse af lovforslaget, som det foreligger, kan bevirke, at udvalgets bekymringer ikke kommer til at holde stik, og derfor har vi ikke villet stille ændringsforslag til lovforslaget.

Udvalget har indhentet forskellige oplysninger gennem den højtærede justitsminister. Man har fra enkelt side stillet det spørgsmål, om Højesteret f. eks. kunne have flere retsdage. Jeg tror, man må sige, at det antal retsdage, Højesteret har, er fuldtud, om jeg så må sige, passende, og at man ikke kan forvente, at Højesteret skal udvide antallet væsentligt, idet det ikke kan nægtes, at det er af stor værdi, at medlemmerne af Danmarks højeste domstol får lejlighed til at følge med i videnskaben og litteraturen indenfor deres fag og til at sætte sig ind i problemer, der har tilknytning til selve domstolens virksomhed.

Når udvalget har stillet det spørgsmål til Højesterets medlemmer, hvilke hverv de har udenfor deres egentlige dommergerning, vil jeg straks sige, at det skyldes ikke utidig nysgerrighed fra udvalgets side, og det skyldes heller ikke uvilje overfor Højesterets medlemmer. Det skyldes nærmest dette, at man syntes, det måtte overvejes, hvorvidt Højesterets medlemmer burde fritages for nogle af de hverv, som ligger udenfor deres egentlige gerning som dommere ved

Højesteret, imod at de fik en klækkelig lønforhøjelse.

Det er nogle af de spørgsmål, der har beskæftiget udvalget. Der kunne muligvis også have været anledning til at nævne andre ting. Jeg må måske, inden jeg forlader denne talerstol, have lov til vedrørende den lille bemærkning i udvalgets betænkning om, at nogle af udvalgets medlemmer ser med nogen uro på, at de kollegiale retter i et vist omfang rekrutteres fra anklagemyndighedens rækker, at sige, at i og for sig deler jeg fuldtud denne opfattelse, men jeg vil dog tage det forbehold, at jeg har truffet folk fra anklagemyndighedens rækker — jeg tænker særlig på en, som jeg anser for en mand med meget betydelige dommeregenskaber. Jeg ved, at man også i sagførerkrede ser med bekymring på, at de kollegiale retter skal, om jeg så må sige, blive befolket i for stort omfang af personer, der en stor del af deres liv har beskæftiget sig med anklagevirksomhed, og hvis sind og særlige sans for bevisbedømmelsen vel i et vist omfang kan blive præget af denne deres tidligere tilværelse. Jeg indrømmer overfor den højtærede justitsminister, at dette spørgsmål ligger noget udenfor lovforslaget, men det er altså et hjertesuk fra enkelte medlemmer, jeg her kommer med, og jeg vil erkende, at jeg hører selv til disse medlemmer, så derfor har jeg ikke kunnet undgå at komme med en lille bemærkning om det. Der er ikke tale om nogen som helst kritik af den højtærede justitsminister eller nogen anden justitsminister, og spørgsmålet har ingen direkte relation til det foreliggende lovforslag, men det er trods alt et af de spørgsmål, der bliver centralt i dansk retssystem, og derfor synes jeg, at her var en lejlighed til at berøre det uden brod til nogen side.

Med disse ord vil jeg gerne anbefale lovforslaget til vedtagelse.

Justitsministeren (Helga Pedersen): Jeg vil gerne sige tak for udvalgets velvillige behandling af dette lovforslag og for de bemærkninger, som udvalgets ordfører i dag har fremsat. Jeg er klar over, at denne korte betænkning kun i ringe grad giver udtryk for det store og omhyggelige arbejde, udvalget har udført. Jeg påskønner den korte form, udvalget har valgt for sin betænkning, og skal sluttelig kun udtale, at jeg til stadighed vil følge problemerne omkring arbejdsbyrden i Højesteret, samt at jeg har bemærket udvalgets standpunkt vedrørende dommerudnævnelserne, selvom